Izvoditorul

Izvoditorul Haanahah trăia dincolo de porţile Oraşului. De amar de ani (ani cărora nimeni nu le socotise vreodată numărul) trăia - şi visa - în Templul de pe Culme, un edificiu bizar, părând o ureche imensă, sfredelit în vârful unei stânci lustruite de lacrimile cerului şi de volburile pământului.

Nici o cronică nu istorisea cine construise Templul, dar toată lumea ştia că ctitorii Oraşului erau cei care îl legaseră de glie săpând în netezimea stâncii o mie trei sute treisprezece trepte cu muchii de-acum rotunjite de mult prea desele suişuri si coborâşuri. Căci nu era zi în care mulţimea să nu se perinde prin Templu, prosternându-se în faţa lui Haanahah, îmbrăţişându-i genunchii, gândindu-şi dorinţele cele mai tainice şi speranţele cele mai nebuneşti şi, înainte de a se ridica, sărutându-i încălţările - în semn de mulţumire pentru cele ce urmau să li se împlinească dacă EL avea să le găsească demne de memorat. Şi de visat.

Kton trăia in Oraş. în Oraş se născuse, cu treisprezece ani in urmă, într-o a treisprezecea zi de după un echinocţiu de toamnă - zi cu mireasmă de belşug (dimineaţa truditorii gliei încheiau culesul), cu iz de tristeţe (nori plumburii grăbeau inserarea şi lepădau, parcă suduind, stropi mărunţi şi reci) şi cu miasmă de moarte (noaptea curma zilele bătrânilor ce nu o mai puteau întâmpina cu treisprezece mătănii fără de cusur).

„Este aceasta ziua când muierile nu odrăslesc", spuneau Cărţile Sfinte. „O dată doar întâmpla-se-va asemenea faptă, iar acel prunc fi-va rodul celui mai negru vis al lui Haanahah, şi tot ce cugeta-va el la picioarele Izvoditorului fi-va visat. întru aceasta rânduit este a urca el în Templu doar atunci când împlinise-vor primii treisprezece ani ai vieţii lui, după ce în ajun va fi jurat a gândi doar treisprezece vorbe - nici una peste şi nici una mai puţin - treisprezece vorbe ce nu-nsemna-vor răul nimănui. Şi in van încerca-va el a cobori din Templu dacă jurământul şi-l va fi călcat."

– Cred că voi dori să fiu preferatul tău, mamă, spuse Kton, în timp ce familia sa se apropia de stâncă. Ar suferi cineva din cauza asta? întrebă, candid, mijindu-şi ochii chinuiţi nu atât de lumina dimineţii cât de nesomnul unei nopţi de zbucium.

– Fraţii şi surorile tale, fiule, răspunse femeia. Pentru

Dumnezeu, gândeşte-te bine!

– Dardacă aş cere bani? Şi noroc. Pentru toata familia. N-arfi bine, tată?

– Nu, fiule. Vecinii pizmaşi ar suferi. Ciuda le-ar otrăvi viaţa.

– Atunci... Bunico, aş putea cere să fii din nou sănătoasă. Cred că asta...

– Nu, nepoate, îl întrerupse bătrâna. Doctorul are nevoie de banii mei. Are cinci copii, sărmanul...

– Atunci..., şovăi din nou băiatul pe când urcau ultimele trepte. Atunci voi dori ca toţi oamenii să fie fericiţi!

– Să nu-ndrăzneşti! se burzului bunicul. Nu-i poţi cere Izvoditorulm asta. Fiindcă va trebui s-o viseze, şi visele lui se împlinesc, dar ce vrei tu e imposibil. întotdeauna fericirea unora e nefericirea altora. Haanahah va înnebuni dacă vei gândi aşa, şi toţi vom suferi trăind visele lui fără noimă!

– Bine, dar..., se nelinişti Kton, văzând că nu-l mai despărţeau de jilţul Izvoditorului adormit decât două fetişcane care se pălmuiau din priviri.

– Vezi? ii şopti bunicul. Sunt sigur că jinduiesc acelaşi bărbat, că fiecare ii va cere lui Haanahah să viseze nunta ei cu bărbatul acela... Nunta ei şi deznădejdea celeilalte...

– Să viseze..., mormăi Kton. De ce trebuie să viseze?

– Taci, fiule, îl înghionti maica-sa. Taci şi hotărăşte-te. Şi nu cumva să-ţi încalci jurământul!

„De ce mi se întâmplă tocmai mie?" se jelui Kton.

Apoi se prosternă, disperat, şi, abia în clipa când cuprinse genunchii Izvoditorului, i se pogorâră în minte vorbele salvatoare:

„Haanahah, aş vrea să nu mai visezi. Să nu mai visezi nimic, niciodată."

Treisprezece vorbe, exact treisprezece, nici una peste şi nici una mai puţin, şi el le gândi în vreme ce pe faţă i se aşternea un zâmbet îngeresc.

Dar nu mai sărută încălţările lui Haanahah. Nimeni nu le mai sărută. Pentru că nu mai

exista nimeni. Nu mai existau nici Templul, nici treptele, nici stânca, nici Oraşul, nici pământul, nici cerul...

Nu mai exista decât Haanahah, dormindu-şi somnul pentru totdeauna văduvit de vise. Singur Haanahah, suspendat

undeva, în neantul coşmarului unui Izvoditor ce nu-nvăţase încă să viseze lumea pe care şi-o dorea...